

Η ΦΟΝΙΣΣΕΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Τα ερωτικά δράματα της εποχής μας. Η παράξενη εξομολόγηση της φόνισσας Έλιαν Σαρπαντιέ. Οι σύγγοι που μαθαίνουν τις γυναίκες τους να σκοτώνουν! Το μείρισμα μπράβου της κ. Μπονιέ. Πώς εξακολουθεί η Παρισινή αριστοκρατία. Μια ματιά στη «Γυναικεία Λέσχη Σκοπεβολής».

Α ερωτικά δράματα εξακολουθούν ακόμα να είναι η μόνη διασκεδαστική ποικιλία στη μονότονη ζωή της εποχής μας. Μια ζωγραφική πιστολιά έπι τέλους ξηνά τα αίματα, αδιάφορο τώρα αν τα ξηνά μ' έναν κάπως πολύ τραγικό τρόπο... Τα κομμωσιμένα νύφια μας έχουν ανάγκη από δυνατές συγκινήσεις κι' ο φόβος ενός σιζύγου ή ενός τρεφικού έραστού είναι κάτι που μάς κάνει να ενδιαφέρον, που μάς συναρπάζει και που μάς κάνει να δοκιμάζουμε την ήδονή του κινδύνου.

Παράξενα έστε; Κάνετε πολύ άσχημα. Αυτό το έλαφρό χούιμο, όσο κι' αν φαίνεται μακάθριο, είναι απαραίτητο για να μην ανατριχιάσει κανείς μπροστά στις έτηνες στατιστικές των ερωτικών δραμάτων που συμβαίνουν στο Παρίσι και στις ειδήσεις περί της ιδρύσεως μιας πολύ πρωτότυπης και πολύ μοντέρνας γυναικείας λέσχης. Ξέρετε ποσα ερωτικά δράματα, κατά μέσον όρον, ανασταίνουν κάθε χρόνο το Παρίσι; Χίλια! Και ξέρετε άραγε τί είδους γυναικεία λέσχη είναι αυτή που ιδρύθηκε εσχάτως; Σ' ένα πολυτέλες μέγαρο της λεωφόρου των Ήλυσίων Πεδίων; Εί-νε μια λέσχη... για να μαθαίνουν σκοπεβολή ή χορίες!

Η γυναίκες της εποχής μας, όπως βλέπετε, όχι μόνο δεν φοβούνται πια το πιστόλι, αλλά κι' εξακολουθούν στο σημάδι, για να μπορούν να σκοτώσουν αλλόθιστα, με την πρώτη πιστολιά, τον ενοχλητικό σύζυγο ή τον άπιστο φίλο τους....

Με το πιστόλι άλλωστε τελειώνει πάντα γρήγορα κι' αποτελεσματικά ένα τριήμερο ειδύλλιο, ένας περιπαθής έρως ή μια άπλη έρωτική ιστορία: ένα δαχτυλίο στη σκανδάλη, μια έλαφρή πίεση και νά, ένας άνδρας σωφάριστα καταγής σαν νεκρά-νολέριτος.

Πώς φταίει όμως γι' αυτό; Μήπως τα σκληρά κι' άγρια ήθη της εποχής;

Ο άστονός Ηριολέ, ο άρχηγός της «Κοσμικής» άστονίας του Παρισιού, της έτηνης δηλαδή που επιβλέπει την κοινή ζωή, έχει τη γνώμη ότι φταίνε οι ίδιοι οι σιζύγοι!

—Από χρόνια τώρα, έλεγε πρό ήμερών σ' ένα δημοσιογράφο, άσχολομαι διαρκώς με τα ερωτικά δράματα κι' έχω σχηματίσει τη γνώμη ότι τις περισσότερες φορές οι ίδιοι οι σιζύγοι που μαθαίνουν στις γυναίκες τους πώς να σκοτώνουν...

Φέλετε να σας πωσω μερικά παραδείγματα; Έχω άπειρα! Έδώ και λίγο καιρό, ή κ. Έλιαν Σαρπαντιέ, ή δολοφόνος του σιζύγου της που βρισκεται τώρα στις φυλακές του Σαιν-Λυά, που άξιολογείται ότι ο «ήθικός αυτοοργός» του έγγλη ματός της ήταν ο ίδιος ο άνδρας της!

«Στην άρχή του γάμου μας, μου έλεγε, μ' έπιανε πανικό. Όταν πήγαινε ν' αιώσει κανένα πιστόλι ή ν' αντιγράψει κανένα όπλο. Μια ημέρα όστόσο ο άνδρας μου μου άγόρασε ένα πιστόλι. Όταν μου το έδειξε, άρχισα να ξεφωνίζω σαν τρελή από το φόβο μου και τέλος να τον βρεθεί να το κλειδώσει μέσα σ' ένα σερτάρι. Έκείνος έμωσ γέλοσος με τον τρόπο μου: «Τί άνόητη που είσαι, Έλιαν! Μου έπε κι' ένα ερωτικό τόνο στη φωνή του. Δεν ξέρεις λοιπόν ότι τα πιστόλια δεν παίρνουν φορτί μόνον τους; Βρίσκω ότι είναι πολύ ηλείο από μέσους σου να μη τοιάζει ν' άγγίξει ένα πιστόλι!» Και παρ' όλες τις διαμαρτυρίες μου, άρχισε να παίζει μαζί του και με υποχρέωσε να του κρατήσω κι' έχω στο χέρι μου. «Μπορεί να σου έπιτεθούν στο δρόμο, μου έβήγισε. Πρέπει να μάθεις να υπερασπίσαι. Έννοια σου! Θα σε μάθω εγώ σκοπεβολή!»... Και την έπομένη Κυριακή πήγαμε μιά μικρή έκδρομή στο δάσος του Κλαμά. Έκει πέρα, σ' ένα άμωφο ξέφωτο, ο άνδρας μου τραβήξε από την τσέπη του το πιστόλι κι' άρχισε να σίχνη στον κορμό ενός δένδρου. Έγώ είχα παγώσει από το φόβο μου, έτοιμη να λιποθυμήσω. Ο άνδρας μου τότε, διά της βίας, έβαλε το πιστόλι στο χέρι μου και με υποχρέωσε να τραβήξω τη σκανδάλη. Η πιστολιά μ' έκανε να χλωμάσω, μα κατά βάθος φοβόμουν τώρα λιγότερο... Την άλλη Κυριακή ξαναπήγαμε στο Κλαμά κι' αυτή ή ιστορία κρατήσε δυο άλληνους μήνες. Καταλαβαίνετε λοιπόν τί συνέβη; Οι φόβοι μου αγά-αγά διαλύθη-καν κι' ύστερ' από λίγο καιρό ήξερα καλύτερο σημάδι από τον άνδρα μου!»

Κι' ο άστονός Ηριολέ, χωρίς να σχολιάσει διόλου αυτό το παράδειγμα (που δεν έχει άλλωστε ανάγκη από σχόλια), συγκέντρωσε

τις άναμνήσεις του κι' εξακολούθησε:

—Στις 28 του περασμένου Αύγουστου, ένας άλλος σιζύγος, ο έμπορος Μαρσέλ Μπονιέ, δολοφονήθηκε με τρεις σφαίρες στο στήθος από την άπιστη γυναίκα του. Η κ. Μπονιέ τον έσκότωσε, άπάνω σε μιά σκληρή ήλιότητια, με το κοινό μισόμυνη που της είχε χαρίσει ο ίδιος, έδώ και λίγο καιρό, κατά την έπέτειο των γενεθλίων της!..

Ξέρετε τώρα τι έπε ή κ. Μπονιέ στον άναμνήτη, κατά την άπολο-γία της; Άκούστε: —«Μά τι τ'ά θέλετε; Αυτός φταίει! Άς μη μου χάρζε εκείνο τ' όμωμο μισόμυνη!»

Πρέπει λοιπόν να παραδέχτη κανείς, συνεπέρανε ο άστονός Ηριολέ, ότι τα ερωτικά δράματα θα ελαττώνονταν στο έλάχιστο, αν ή γυναίκες της εποχής μας εξακολουθούσαν να φοβούνται όπως ή γιαγιά τους κι' ή μητέρα τους τα πιστόλια. Μά δεν βαριέστε!.. Σή-μερα έφτασαν στο σημείο να ιδρύσουν και μιά ειδική λέσχη για να μαθαίνουν να ξεπαστρέψουν, με την πρώτη πιστολιά, το ήμιο ή τον άπιστο κλέφτη της καρδιάς τους...

Και τώρα άς ρίξωμε μια ματιά σ' αυτήν την περίφημη πια γυναικεία λέσχη του Παρισιού. Όπως αναφέραμε στην άρχή, είναι έγ-κατεστημένη σ' ένα πολυτέλες μέγαρο της λεωφόρου των Ήλυσίων Πεδίων και λέγεται άπλοτάτα: «Γυναικεία Λέσχη Σκοπεβολής». Όσο για τα μέλη της, είναι πολυάριθμα κι' άνιχρον στην άνωτέρα κοινωνία της κοσμοπόλεως. Είναι κυρίες και δεσποινίδες της άριστο-κρατίας που μαθαίνουν σκοπεβολή με το μισόμυνη, με το μεγάλο περιστρόφο και με την καρμιάνα.

Η «Γυναικεία Λέσχη Σκοπεβολής» έχει μια όπεριοντέρνα διαρρή-μοι, με πολυτέλη σαλόνια και ειδιές άθουσες για την έξάσχη των άριστοκρατικών μελών της στα φωνιά όπλα. Αυτές ή άθουσες έχουν πολυτέλες διαδρόμους, στο βάθος των οποίων ξεχωρίζουν οι στόχοι, καταμωρα σ' άνοητόχρομο φόντο. Το περίεργο τώρα είναι ότι οι στόχοι αυτοί δεν είναι από τους συνηθισμένους. Είναι άνδριζές σιλονέ-τες σε φυσικό μέγεθος! Και το πιο έκπλη-κτικό άπ' όλα είναι το έξής: Μ' ένα εδ-φιέστατο σύστημα, το σημείο επαφής κάθε σφαίρας, φαίνεται άμέσως άπάνω σε μιά μικροσκοπική σιλονέτια που βρισκεται δί-πλα στη σκοπευτή! Μ' αυτόν τον τρόπο ή ύποψήμιες «φόνισσες» του έρωτος, όπως όνόμασαν οι Παρισινά χονογράφα αυτές τις σύγχρονες υιάζουσες, βλέπουν που άκρι-ώς χτύπησε ή σφαίρα τους, δίχως να εί-νε υποχρεωμένες να πάνε κοντά στο στό-χο, και παίρνουν καλύτερα τη σκοπευτική γραμμή, υπό την έπίβλεψη των καθηγητών τους.

Η σκοπευτήρες στην άρχή έξακολουθού-στην καρμιάνα. Μπαίνουν στην γραμ-μή πέντε ή έξη μαζών και σίχνουν όθιες, γονιπετώ ή κρηνηδόν. Έπειτα, έρχεται ή σειρά των μεγάλων περιστρόφων, έξω-κρον δηλαδή που χρησιμοποιούν οι άνδρες στις μονομαχίες τους και τέλος ή σειρά του μισόμυνη.

Η πρόσδος λοιπόν των δεσποινίδων και των κυριών της Παρισι-νής άριστοκρατίας στη σκοπεβολή προξενεί κατάπληξη! Στο πρώτο μάθημα, έξασκούνται στο στήριγμα της καρμιάνας στον άνω και στο σταθερό τραβήγμα της σκανδάλης. Στο δεύτερο έμωσ μάθημα παρουσιάζονται ή μεγάλες δυσκολίες, γιατί ή σκοπευτήρες τώρα κρα-τούν στο χέρι τους ένα περιστρόφο κι' όπως είναι γνωστό, ή σκοπεβο-λή με το περιστρόφο θέλει ψυχραιμία, σταθερό χέρι και μεγάλη έ-πισητότητα. Η παραμικρή κίνηση τη στιγμή που τραβάει κανείς τη σκανδάλη, αλλοιώνει τη σκοπευτική γραμμή: και κάνει τη σφαίρα να πηγαίνει χαμένη. Από το τρίτο μάθημα και πέρα άρχίζουν ή άσκήσεις με το παράγγελλο του καθηγητού, άπάνω στις ηλεκτρικές λεγόμενες σιλονέτες. Και να πώς γίνονται αυτές ή άσκήσεις με το παράγγε-λλο:

«Η σκοπευτήρες μπαίνουν στη γραμμή κρατώντας στο χέρι το πε-ριστρόφο με την κνήμη γυρισμένη προς το έδαφος. Ο καθηγητής τους τότε τις φωταί: —«Έξαστε έτοιμες!» Η σκοπευτήρες άπαν-τούν «νά» δυνατά και με σταθερή φωνή. Ο καθηγητής κατόπιν έ-ξακολουθεί: —«Προσοχή. Πύο! Ένα-δυό-τρία!» Η σκοπευτήρα, ό-ταν άκούσει το παράγγελλο «πύο» σηκώνει το χέρι και σκοπεύει. Με το «τρία», τραβά τη σκανδάλη μιά φορά ή και περισσότερες, έχοντας ως στόχο το μέρο της καρδιάς της άνδρικής σιλονέτας...

Μιά άλλη άσκηση στη σκοπεβολή με το περιστρόφο είναι το λε-γόμενο «άνω» δυνατά πύο. Η σκοπευτήρες δηλαδή πρέπει ν' αδειάζουν όλες τις σφαίρες του περιστρόφου τους άπάνω στην ηλεκτρική σιλο-

Στην καρδιά!

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΪΛ

ΤΖΑΚ Ο ΑΝΤΕΡΟΒΓΑΛΤΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Α δέν τού γάνηκαν άρκετά δια αυτά, τού Χόλμς, για τού άλλαγμα τής φροσιονομίας του "Εβγαλε λοιπόν μέσα από ένα συρτάκι τής του αλέττας τον ένα μικρό μπουκαλάκι καί άπ' τ' ίγροδ που είχε μέσα, έφαιξε μερικές σταλαγματιές, με μεγάλη προσοχή, μέσα στα μάτια του. Τό ίγροδ που έπαιξε μέσα στο μπουκαλάκι ήταν μελλαντόνα. Λίγες σταγόνες άπ' αυτή μέσα στα μάτια ενός άνθρώπου, φτάνουν για να πάρον για μία λάμψη παρθένη, τή λάμψη που έχουν τα μάτια τού άνθρώπου τή στιγμή που υποφέρει

ζωδια. Μόλις ή εύσημη αυτή κωρία έβλεπε τήν πόρτα πίσω τής, ρώτησε τόν έπισκέπτη τής, με μία προφορά που έδειχνε ότι δέν μιλούσε καί πολλά χρόνια τήν άγγλική γλώσσα :

—Μου είπαν ότι επιθυείτε να μου μιλήσετε, κώρτε. Μπορώ να μάθω τί θέλετε ;

—Νά κωπνίσω όπιον, άπάντησε όρθά κωφτά ό άστινομικός.

—"Α... Καί ποιός σας είπε ότι κωπνίζον όπιον στο σπίτι μου ; φώναζε άμέσως ή κ. Κωζιανά, κατάληρητ ήδηεν. "Όχι, κώρτε, πρόσθεσε άμέσως, σας γελάσανε. Μπορείτε λοιπόν να πάτε στο κωλό, δέν έχοιμε τέτοια πράγματα εδώ μέσα...

—Κωρία, δέν με γελάσανε καθόλον, άπάντησεν ό Σέρλοκ Χόλμς.

"Αν αμφιβάλλετε όστόσο για μένα, δέν έχετε παρά να κωπτάξετε κωλά καί να πεισθήτε. Βέβαια, είνε άδύνατον τού έξασκημένο μάτι σας να μιν διακωνη τή ίζη που άφισε στο πρόσωπό μου ή κωλύζονη κωρησ τού προσώπου μου όπιον.

"Η κωρία Κωζιανά τότε τρώθηζε μία μικρή άλυσσίδα κ' ή ηλεκτρική λάμπα κωμψώσε. Σήκωσε όποτε τού άματζού τής κ' έφώτισε κωρηά τού πρόσωπο τού έπισκέπτη τής. Κι' άφού τόν κωττάζε επιμόνος κωμψοσε στιγμές, τού είπε τέλος, κωμψώνοντας τή φωνή τής :

—"Αλήθεια, κώρτε, κωρσσιάζετε δια τή συμπτώματα. "Ανήκει άσφαλώς στη φάρα μας, "Αλλά... ξέρετε; Πρέπει να είνε κωρτε φρόνιμος. Τά όποιοτεία άκωρσθενότα άισθητότητα. Καί για μέν αλήθεια τή έχω κωλά με τήν άστινομία τής κωρτεφειάς μας, αλλά ή διαύθησις τής άστινομίας κωτ' έχει ύποκειτθή φάναττα κωτ' φώδμα τόν τελευταίο κωροδ μήκος δεκτθό τήν έπισκεψη κωνός κωστισού άστινομικού.

—"Α, κωρία, άπάντησε ό Χόλμς, άλλοιμονο αν κωνέβαινε ένα τέτοιον πράγμα! "Υποφέρω τρωκερά, κωρία. Θα είνε άτι μου κωητόσαν για λίγο όπιον. Είμαι κωρτολεκτηκία σλιόδος του. Κωνόθη τήν άνάγκη του, μου κωρειάζετα, μου κωρειάζετα τού διαβολέμένο, μου κωρειάζετα όπιον, με κωταλαβάνετε, κωρία; Μου κωρειάζετα, σας λέω! Κωρήγορα, κωρήγορα! "Όδηγίστε με σ' ένα άπ' τή δομάτιά σας, άδισατέ μου τού κωλόζ αυτό φάμακωζ, άμέσως, γιατί κωντένο να τρωελλαθώ !..

—Για τ' όνομα τού Βράζμα! άπάντησε ή κ. Κωζιανά, σάν "Ινδή που ήταν, δέν κωρρείτε να κωμενέτε; Κάνετε λίγη ύποκειτθ, κώρτε, ήσυχάστε. Θα βρήτε εδώ ότι θέλετε !.. "Α, να σας κωητώσω : Τό κωρτέ ή τού κωπνίζετα.

— Τό κωπνίζω... ναι, ναι, τού κωπνίζω. Πέστε μου λοιπόν, κωρία, τί κωρτει να σας κωληρώσω ;

—Πέντε λίρες, είπεν ατά ή ιδιοκίτηρία τού κωπνιστήριου.

"Ο άστινομικός έβγαλε άμέσως τού πορτοφόλι του καί, κωρτε να πη λέξει, τής μέτρησε τού ποσόν που τού κήτησε.

"Υστερα άπ' τής διακωπώσεως αυτές, ή κ. Κωζιανά είπε στο Χόλμς να τήν άκωλοκωηση καί βγήκαν άπ' τού δομάτιο. "Αφού περάσανε είνε κωσοφωτισμένο διάδρομο, φθάσανε στο πίσω μέρος τού σπιτιού καί μίλησαν σ' έναν άλλο διάδρομο, δεξιά κ' άριστερά τού όποιον ύπήρχαν περ' τής δεκα κωρτές πόρτες. Στάθηκαν κωρσστά σ' μια άπ' αυτές τής πόρτες, ή κ. Κωζιανά τή άνοιξε καί είπε τόν έπισκέπτη τής να κωρήση πρώτος. "Ο Σέρλοκ Χόλμς ύπάκουσε καί βρέθηκε μέσα σ' ένα κωροδ κωτ' στενό δομάτιο, τού όποιο κωρτίζοιτε από ένα κωρσθόρο, τού όποιο έκείνη τή ώρα ήταν κωκώλειστο. Σέ μία άπ' τής κωρτες τού δοματίου αυτού ήταν κωποθετμένο ένα κωλάτι κωτβάνι. Κωνά τού κωτβάνι κωρισκόντοσαν δια όσα κωρειζόντα για τού κωπνισμα τού όπιου.

"Η κ. Κωζιανά ρώτησε τότε τόν Σέρλοκ Χόλμς, άνάβατος ένα κωροδ κωμνέτο :

—Μπορείτε να κωρβιρσθήτε μόνοζ σας, κώρτε, ή κωρτοιμάτε να κωινο κωξί σας για να σας έτοιμάζω τής πάες ;

—Πρωτοιμά να κωινετε, άπάντησε ό Χόλμς, επειδή πάντοτε, όταν άρχίζω τού κωπνισμα, με κωνίει μία κωνιττή κωγκησις καί δέν θέλω να είμαι μόνοζ.

—"Όπως θέλετε, είπεν ή κ. Κωζιανά, αλλά θα μου έπικρφέρετε να φάγω τώρα καί να ξανακωψώ σε λίγο. "Εσείς, έντοιματζού, μόλις ήθετε καί βράσει τού νερό, πρέπει να κωίσετε άμέσως μέσα τού όπιον. "Υστερα, θα κωίσετε τού κωγμα μέσα σ' αυτήν εδω τή κωσκεινη για να κωιληκωρσθίτε καί να κωεγνήση. Κι' όταν ήθετε ότι έστέγνωση, θα πάρετε ένα κωμιάτι όπιον με τήν άκρη τής βελόνης αυτής καί θα τού βάλετε μέσα στην κωπα σας, άφού βέβαια κωρτε τού κωφάλι σας άπάντο σ' αυτό τού κωξιλάρι.

(Ακωλοκωθη)

από μεγάλο κωρτέο.

—"Ω! "Ω! κ. Χόλμς, φώναζε ό Χάρου Τάξον, ό κωρηός τού δικαστήριου άστινομικού, κωινοκωτας έκείνη τή στιγμή μέσα. "Έχετε πάρε τήν εκκωρσις ενός κωνητό προκωτος; ή κωλλον ενός άνθρώπου που τόν κωρσέβαιε άζαφνα ένας κωροδός κωρτέος.

—"Σ' εύχαριστώ, κωρτε μου, για αυτό που μου είπες, άπάντησε ό Χόλμς κωμψώνοντας. Γιατί, αυτό άκωρδός θέλω κ' εγώ...

—Καί γιατί κωταμεισθήκατε έτσι ; ρώτησε ό Χάρου.

—"Άποψη δέν θα κωταπιαστώ με κωροκωρήματα, τού άπάντησε ό Χόλμς, κωόντας μέσα στις τούλες του ένα κωριστρωκό κ' ένα σκιλεττο. Χάρου, δέν θα σέ πάρω κωξί μου, αλλά θα κωινης όλη τή φάρα εδω καί θα με κωρμενέτε ως άφιο τού κωρτί. Γιατί κωλύ κωρσθόν να σέ κωρεισθώ. "Ακούς ;

Κι' ό Σέρλοκ Χόλμς, άφού έφαίξε τού κωρτί τού νεαρού κωρητού του, έκρινε σκεδόν κωρτέονος.

Σέ λίγη ώρα ό άκωύρατος άστινομικός πέραςε τήν γέφυρα τού Τάμσις, ποίνα κωνά τήν Σουθκωρσ-στρητ καί άκωλειθήσε τήν όδον Τούλν, τής όποιας τή σπία ήσαν κωπιλάκια καί σκεδόν έτοιμώροστα. Τά κωρσθόρα τών κωροβακωισμένων αυτών σπιτιών από τού ένα κωρος βλέπανε τόν Τάμσις καί από τού άλλο τήν σιδηροδρομική κωρακίη Σουθ-Αϊ-στερν.

Κωρτε διόλον να ένοκωηθή ό άστινομικός άπ' τού άτελειότο σκευλόζ τών κωβηθμένων κωποκων που κωινοκωτες στο δρόμο του, έκωλο κωθθησε να κωδίζη με τού ίδιο κωιστικώ βήμα. Τέλος, ύστερ' από λίγο, σκωιάτησε κωρσστά σ' ένα κωρσοκό σπίτι, τού όποιο άπ' τού κωπιλάκι έξωκωρτικό του έδειχνε ότι θα είχε κωινηττά κωτά τήν έποχη τού Κε-άβελ.

"Όταν ό άστινομικός κήτησε τήν κωρειά εδωκωνη πόρτα τού κωλό του άρχοντιού σπιτιού, τού άνοξανε άμέσως κ' ένας κωρος με κωρσένη στολή τόν ρώτησε κωόν κήτησε.

—Θέλω να μιλήσω στην κωρία Κωζιανά, άπάντησε ό Χόλμς ήρετα.

"Ο κωρος άμέσως κωις άκωονε τού όνομα τής κ. Κωζιανά, κωδήκωσε τόν έπισκέπτη μέσα σ' ένα κωροδ δομάτιο τού πρώτου κωτώματος. Τού δομάτιο αυτό ήταν κωπιλωμένο με κωμψά, αλλά κωλή έπιπλα καί κωηζόταν άρκετά από μία ηλεκτρική λάμπα. "Ο Σέρλοκ Χόλμς δέν κωρμενε καί κωλύ κωνος του στο δομάτιο, γιατί σέ λίγα κωτά άνοιξε μία κωρηή πόρτα καί κωηκε μέσα μία κωνιά κωριάντα κωρτίον κωρόνον, τής όποιας τού πρόσωπο είχε σκεδόν κωλκωκωόνον

ότι κωυ βρισκωτα είκωσιπέντε κωέτα κωκωρία του, μέσα σέ είκωσιπέντε κωυκωέλεττα! Ατή ή άσκωρη είνε ή κω δύσκωλη άπ' όλες, μία σκωγ-σκωγ όλες ή σκωπειρίες τής λέσχης κωταφέρουν κ' άδειάζουν τής σκωρη. τού κωριστρωκού τους καί σέ κωγώτερα άκόκη κωυκωέλεττα, όταν κωθουν να κωζον σταθερά με τόν κωκωνητό κωηχη τους τή σκωκωδήλη, κωρτίζοντας κωλειός άκωνητον τόν κωροδ τού κωρηού. Καί τή κωκωηματα αυτά έξωκωλοκωθόν κωκωτικά, γιατί δέν κωλειώνον ποτέ καί γιατί κωρσθόντα ως ή κω ύπεκωντέονα κωσκωκωδισας κωθε κωμψής κ' όμωρφης Πκωρσινής.

Ποιός όμως είνε ό κωκος αυτής τής κωνικωκίας λέσχης ; Νά κωκωμωγη άραγε όσο τού κωιντόν κωριστρωτές κωφόνσεως ; "Όχι βέβαια. "Η κωκωκωλή κωρσρείται ως ένα από τή κω εδωκωρία σκωρ καί κωσικά κωθε κωιλαθλος κωρία τής άρισκωκωρτίας θέλει να κωρη για κωρηά τού κωτόλι στο κωρτί, όπως τή κωκωτία τού κέννης...

"Όλες όστόσο αυτές ή κωνιτέρες άκωκωνες κωρηκων ότι είνε κω κωρτέρο φκωρηκωες από τούς άνδρες κ' ότι άπάντο σε μία στιγμή κωκωρσθας, κωπορουν να κωφίθουν μία σκωρία στην κωρηά τού σκω-ύγου ή τού φίλου τους, με τήν ίδια άκωρθεία, με τήν όποία έκωον κωκωκωνη τήν ηλεκτρική σκωνέττα στην τόσο κωρτώκωτη καί τόσο κωκωκωκωνη λέσχη τους...

